

תת"ע 7181/03/16 - מדינת ישראל נגד רייזברג אסף

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7181-03-16 מדינת ישראל נ' רייזברג אסף
תיק חיצוני: 90503640238

בפני	כבוד השופטת ענת יהב-שופטת
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אהרון בן ארי
נגד	
נאשם	רייזברג אסף ע"י ב"כ עו"ד קריביצ'קי

החלטה

בפני בקשה זהה בארבעה תיקים, והיא ביטול כתבי האישום מחמת התיישנות.

עניינן של העבירות בתיקים אלו הינו נהיגה במהירות מעל המותר אשר נתפסה בעדשת המצלמה א' 3 לפי הפירוט כדלקמן:

א. **8510-04-16 גורמשוב דיאנה** - נהיגה ביום 4/9/15 במהירות של 126 קמ"ש במקום בו מותרת נהיגה של 60 קמ"ש.

ב. **2926-04-06 איפרגן מיקאל אור** - נהיגה ביום 6/9/15 במהירות של 122 קמ"ש במקום בו מותרת נהיגה של 60 קמ"ש.

ג. **7181-03-16 רייזברג אסף** - נהיגה ביום 27/9/14 במהירות של 101 קמ"ש במקום בו מותרת נהיגה של 50 קמ"ש.

ד. **2737-09-16 דביר רבקה** - נהיגה ביום 18/4/16 במהירות של 95 קמ"ש במקום בו מותרת נהיגה של 50 קמ"ש.

הטענה המשפטית:

הטענה העולה בתיקים הללו הינה אחת ועניינה, בקשה לביטולם של אלו מחמת התיישנות, שכן לטענת הסנגור לפי

עמוד 1

סעיף 225 א לחסד"פ, לרשות המאשימה עומדים 4 חודשים מיום ביצוע העבירה אשר יש בתוך כך לשלוח הודעה לנאשם בדבר העבירה אותה ביצע, או להגיש כתב אישום בתוך הזמן הנקוב בסעיף, מה שלפי דעתו לא נעשה בתיקים הללו, ומכאן שחזקת המסירה הקבועה בחוק לא נתמלאה כדבעי ואינה עומדת לטובת המאשימה.

אישורי המסירה, אם הוצגו, לטענתו אינם מוכיחים את דבר המסירה לנאשמים ואינם ממלאים אחר הוראות החוק והפסיקה.

מכיוון שהסוגיה הינה אותה הסוגיה איגדתי את ארבעת התיקים בהן נטענה הטענה מפי הסנגור ואבחן בסופו של יום בכל תיק מהי התוצאה לאור הנתונים המיוחדים לה.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית:

בסעיף 225 א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ), מוסדרים מועדי ההמצאה בעבירות תעבורה כאשר לענייננו המדובר בסעיף (א1):

"הייתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27 א' לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה 2:

(2) שישה חודשים ממועד ביצוע העבירה... "

דהיינו על פניו, כשמדובר בעבירת תעבורה המתבססת על צילום העבירה, כמו במקרים שלפנינו, על המדינה להוכיח שהודעה על דבר ביצוע העבירה או הזמנה לדין- דהיינו כתב אישום, בגין ביצוע העבירה נשלחו לכתובת הנאשם וזאת בתוך 4 חודשים מיום ביצוע העבירה.

על מנת להשלים את תמונת המצאת ההזמנה יש לבחון את **סעיף 44 א'** בתקנות סדר הדין הפלילי, שם נקבעת **חזקת המסירה** וזו לשונה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על

עמוד 2

ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

מכאן שעל מנת שהחזקה בסעיף זה תתגבש, אין צורך בחתימתו של הנאשם על גבי אישור המסירה (ראה **רע"פ 2307/98 קריב נ' מד"י**), אולם יש צורך להוכיח, **בראיה**, כי דבר הדואר נשלח, כאשר על התביעה להוכיח קיומן של העובדות הממלאות אחר משלוח ההזמנה או הודעה לנאשם בדואר רשום, וזאת תוך הצגת אישורי המשלוח /מסירה (**רע"פ 62597 ברק נ' מד"י**) ולא בעלמא.

הרציונאל של דרישת החוק של אותו פרק הזמן של 4 חודשים הללו, הוא מתן האפשרות לנאשם להתמודד עם המיוחס לו בדו"ח או באישום באופן אפקטיבי כאשר זכרונו עדיין יכול לשחזר את מועד ביצוע העבירה הנטען ונסיבותיו.

הסנגור היפנה **לתת"ע 6039-04-16**, שם צוטטה החלטתה של כבוד השופטת אריאלי מתת"ע **775-07-08** בדבר אותה חזקת מסירה, **אשר צריכה להיות מהותית**, דהיינו אישור המסירה או אותה הראיה שמציגה התביעה צריכה להיות כזאת שיש בה כדי להוכיח מתי נשלחה אותה ההודעה או ההזמנה, האם הכתובת הינה מדויקת וכן צריכה להתנוסס חתימת הדוור ואשר ממנה ניתן לדעת מה ביצע מוסר ההודעה.

לדעתו של הסנגור בכל המקרים הללו, לא עלה בידי המאשימה להראות ולהציג אישור מסירה כלל או שהציגה באישור מסירה "סתמי" אשר לא ניתן להבין ממנו, מה עלה בגורל אותה ההודעה/ההזמנה ועל כן החזקה אינה מתמלאת ומוכחת, שכן היסוד העובדתי הבסיסי שעל המאשימה להציג על מנת להעביר את הנטל לידי הנאשם - אינו מתקיים, ומכאן שטענת ההתיישנות שרירה וקימת. (ראה **עפ"ת 56761-09-11 אבו סביה נ' מד"י**).

לעניין אישור המסירה, ובנוסף לאמור בדבר ראייה מהותית אשר תמלא אחר חזקת המסירה שנקבעה בתקנות, יודגש, כי הודעה מן הדואר, בדבר כך שהדואר "נתקבל במשרדי הדואר" אינו נותן מענה לכך שאכן דבר הדואר נשלח ליעדו (ראה **49266-03-11 מפי כב' הש' בן יוסף** פורסם ביום 26/4/11).

ובעניין זה אף רשימת דברי דואר שנמסרו למשלוח, אמנם, **"מוכיחה את אמיתות תוכנה, אך אין היא מוכיחה את שליחתם"** (**ע"פ 832905 גל אריאלה נ' עירית תל אביב**).

לאור כל זאת אותו דבר הדואר אשר הינו הודעה בדבר ביצוע העבירה או הזמנה לדין, אשר צריכים להגיע לידיעתו של הנאשם ולהישלח אליו בתוך 4 חודשים, צריך להיות מהותי ואשר נושא על גביו פרטים מהותיים מהם ניתן ללמוד על מוסר ההודעה, תאריך המסירה, אופן ביצוע המסירה ותוצאת אותה המסירה, כל זאת כמובן תוך הוכחת קשר ישיר לדוח נשוא האישום.

1. **8510-04-16 - גורמשוב דיאנה** - המאשימה צרפה תגובה לטענת הסנגור ונספחים ביום 18.10.16 כדלקמן:

נספח א' הינו תוכן ההודעה בדבר ביצוע העבירה, ועליו מודפס תאריך הנפקת ההודעה - 6/9/15.

נספח ב' - אישור משלוח דואר רשום המציין כי: "דבר הדואר נתקבל למשלוח דואר" ותאריך ההדפסה הינו מיום 9/9/15 (דהיינו 3 ימים לאחר תאריך ההנפקה) ועדיין, כפי שצויין לעיל, אין המדובר באישור דבר הדואר שנמסר ליעדו. לא ניתן לדעת מתי, ואם נשלח אותו דבר דואר אשר נמסר לרשות הדואר.

נספח ג' - אכן ניתן לראות כי דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". אולם מדובר במסמך אשר אין בו שום פרט מהותי שיש בו כדי לגלות, מהו התאריך שהדוור היה בכתובת הנאשמת. מיהו אותו דוור (פרטיו), באיזה אופן הודע לנאשמת על דבר הדואר, כך שמסמך זה אינו מבהיר האם המאשימה עמדה בנטל של מסירת ההודעה/ההזמנה לדין בתוך 4 החודשים שנקצבו בחוק.

נספח ג' (נוסף) - המכותר במילים "**הודעה ראשונה**" מיום 27/9/15 שם צוין מס' דבר הדואר שהינו שונה מזה המצויין בנספחים האחרים, ומכך עולה כי אין המדובר באותו דבר דואר.

נספח ד' - **שהוא דבר הדואר העונה על כל הפרמטרים הצריכים על מנת למלא אחר חזקת המסירה**, דהיינו, כתובת ושם מלא של הנאשמת, פרטי המסירה, המצוין שהדואר נמסר לידיה, פרטי הדוור אשר אף חתום על אותו דבר דואר וכן בו נקוב תאריך הביקור בבית (18.2.16). בנוסף על אישור מסירה זה אף מצויינים פרטים שיש בהם כדי לזהות את הדוח הרלוונטי (מס' דבר הדואר וכן פרטי תאריך העבירה מס' הרכב).

אולם, דבר דואר זה אשר עומד בכל כללי הפסיקה והחוק הגיע ליעדו לאחר 4 חודשים מאז ביצוע העבירה דהיינו, תאריך ביצוע העבירה היה ב 4/9/15 ואילו הנאשמת קיבלה את נספח ד' ביום 18/2/16 דהיינו כ - 6 חודשים לאחר ביצוע העבירה.

מכאן שאין לי אלא לקבוע שלעניין דו"ח זה - העבירה התיישנה ואני מורה על ביטול דוח זה.

2. **2926-04-16 איפרגן מיקאל אור** - גם כאן המאשימה צרפה תגובה ונספחים כדלקמן:

נספח א' - הודעה על ביצוע עבירת תעבורה, שהופק ביום 7.9.15.

נספח ב' - אישור בדבר משלוח דואר, אולם בדומה לנאמר בדוח הראשון לעיל, אין בו כדי להוכיח שליחת דבר הדואר בפועל.

נספח ג' - דבר דואר הנושא את אותו המס' שעל ההודעה בנספח א', ממנו עולה כי הנאשם "סרב לקבל" את דבר הדואר ביום 24.9.15, כמו כן על דבר דואר זה קיימת חתימת הדוור ואף חותמת הדואר מיום 27.9.15, אמנם שמו המלא של הדוור לא מצויין, אולם נראה לי כי לפחות לשלב של ביסוס אותה החזקה, שאינה חלוטה, המדינה עמדה בדרישה הבסיסית.

כאן יש אף להוסיף, כי על פניו העובדה שהנאשם סרב לקבל את הדואר, יש כדי להוכיח את אותה הידיעה בדבר קיומו של הליך ממנו נמנע.

נספח ד' - אישור מסירה מסוג הזמנה למשפט, עם פרטי הדוח, תאריך המשפט, חתימת הנאשם וחתימת הדוור.

אמנם, נספח ד' זה הובא לידיעת הנאשם כ- 6 חודשים לאחר ביצוע העבירה, אולם לטעמי, יש באותו דבר הדואר המצוי בנספחים ג' ו- א' על מנת להוציא את המאשימה ידי חובת חזקת המסירה המצוייה בחוק, והנטל עובר על שכמו של הנאשם שלא סרב לקבל את דבר הדואר.

על כן, אני קובעת כי דוח זה שריר וקיים ולא נתיישן ומכאן שעל הנאשם ליתן תשובתו לכתב האישום.

3. **16-03-7181 - רייזנברג אסף** - ביום 28.9.16, טענה המאשימה כי נשלח דבר דואר רשום, בהמשך אף פירטה את מספרו ותאריך שליחתו לנאשם.

בהמשך, בתאריך 18.10.16 צרפה המאשימה מסמך שהונפק מן האינטרנט משם למדה על הנתונים אותם מסרה לבית המשפט.

ברור כי אותו מסמך שהופק מן האינטרנט אין בו כדי למלא אחר החזקה הקבועה בחוק, המאשימה אף לא הראתה או קשרה בין אותו דבר הדואר הרשום אותו ציינה לבין הדוח שנשלח לנאשם, כך שלא ניתן להוציא מן הכלל שיכול להיות שמדובר בדבר דואר אחר, גם אם נחליט שאכן נשלח ונתקבל דבר דואר כלשהו (מה שלא ניתן לעשות כך, נוכח דלות הראיות שהוצגו).

כאן יש להוסיף, כי ביום 28.9.16 ניתנה למאשימה האפשרות להגיש לבית המשפט אישור מסירה על פי הדין, אולם אישור שכזה לא הוגש.

לעניין פלט שכזה ומשקלו, ניתן ליישם את ההחלטה שניתנה **בתת"ע 7184-05-15 בעניין שויקי**, שם נקבע לעניין פלט ממערכת הדותן שאינו רשומה מוסדית, בוודאי שפלט שכזה שהונפק מן האינטרנט אינו כזה ואינו עומד בדרישות החוק בדבר היותו רשומה מוסדית.

אישור מסירה, אשר עונה על כל הפרטים הנחוצים נמסר לידי הנאשם רק ביום 23.2.16, דהיינו רק לאחר כשנה ומחצה לאחר ביצוע העבירה הנטענת.

לאור כל זאת, אני קובעת כי עבירה זו נתיישנה ואני מורה על ביטול דוח זה.

4. **2737-09-16 דביר רבקה** - ביום 9.10.16 נטען על ידי ב"כ המאשימה כי נשלחה הודעה בדבר ביצוע העבירה ביום 19.5.16 לכתובתה של הנאשמת אולם, אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש", אישור המסירה הוגש לבית המשפט.

בחינה של אישור זה מעלה כי למעט ציון פרטי אי המסירה ב - א ותאריך המצויין על גבי האישור שהוא "14.6.16", אין כל פרט מהותי כמו שמו של הדוור, חתימתו או באיזה אופן בוצעה אותה המסירה לנאשמת.

אישור זה, חסר פרטים מהותיים, כפי שפורט לעיל, לא ניתן לבסס את החזקה בלא שניתן לברר כיצד פעל הדוור במקרה זה, האם הנאשמת נקראה לרשות הדואר או שמא, הדוור הגיע לכתובתה ועוד.

המאשימה טוענת, כי לא ניתן להתעלם מן העובדה, שביום הדיון הנקוב באישור המסירה הופיע עו"ד מטעם הנאשמת וטען את שטען, ומכאן שהמסירה הגיעה ליעדה ולידיעתה של הנאשמת. איני יכולה לקבל טיעון זה הן מן הטעם שהדיון התקיים כ- 6 חודשים לאחר ביצוע העבירה המיוחסת לנאשמת, והן משום שבהעדר אישור שהנאשמת קיבלה את ההזמנה, לא ניתן לדעת באיזו צורה ואופן נודע לה ולעורך דינה על דבר הדיון, אבל ובעיקר לא ניתן לדעת בדבר התאריך בו נודע לה על כך.

יש לשוב ולציין כי על המאשימה להראות באופן פוזיטיבי ראייה שיש בה כדי להקים את החזקה ורק לאחר מכן, חובת סתירתה תעבור על שכמי הנאשמת- מה שלא אירע במקרה זה.

לאור כך, אני קובעת כי טענת ההתיישנות חלה- ואני מבטלת את כתב האישום.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ז, 28 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.

עמוד 6

חתימה

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ז, 28 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.